

Λοκάρδ, διηγείρε τὸν ζῆλον τοῦ λειτουργοῦ τούτου. Καί τοι δὲ ἡ Βεσόνη κειμένη εἰς ἄλλον νομὸν δὲν ὑπήγετο εἰς τὴν διοικητικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν, οὐχ ἥττον αὐτὸς ἀπέστειλεν ἀμέσως ἓνα μοίραρχον καὶ ἓνα ὑπομοίραρχον μετὰ δεκατεσσάρων χωροφυλάκων. Ὁ στρατάρχης εἶχεν ἀναγνώσει τὴν προτεραίαν εἰς ἐφημερίδα τινὰ βασιλικὴν, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν βασιλέα, πρὸ τεσσάρων μηνῶν, διὰ νὰ βαδίσῃ κατὰ τοῦ Ναπολέοντος, εἶχε ζητήσῃ καὶ ἐπιτύχει ἐν δώρον 500,000 φράγκων, ἐλευθεριότης βασιλική, προσέθετεν ἡ ἐφημερίς, ἥτις καθίστα ἀποτροπαιωτέραν τὴν λειποταξίαν. Ἡ συνοφαντία αὕτη ἔκαμε τὸν στρατάρχην νὰ παραφρονήσῃ σχεδὸν ἐκ τῆς ἐδυνηρᾶς λύπης του. Διέκειτο δὲ εἰς τοιαύτην πνευματικὴν κατάστασιν, ὅτε, τὴν 5 αὐγούστου τὸ πρωῒ, τῷ ἀνήγγειλον τὴν παρουσίαν τῶν χωροφυλάκων εἰς τὰς πύλας τῆς ἐπαύλεως. Ἡδύνατο νὰ φύγῃ, καὶ τοῦ τὸ ἐπρότεινον ἀλλ' αὐτὸς ἀπεποιήθη μετὰ πεισμονῆς. Ἐπραξε δὲ ἀκόμη περισσότερον, διότι, ἀνοίξας τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου καὶ ἰδὼν τοὺς χωροφύλακας εἰς τὴν αὐλὴν, ἐφώνησε πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἐφαίνετο μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἀρχηγός — «Τί θέλετε; — Ζητοῦμεν τὸν στρατάρχην Νεύ, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ, χωρὶς καὶ νὰ κυττάξῃ τις τὸν ἥρώτα. — Τί τὸν θέλετε; — Νὰ τὸν συλλάβωμεν. — Δοιπόν! ἀναβῆτε, ἡξεύρω ποῦ εἶναι.» Οἱ χωροφύλακες ἀνέβησαν, ὁ στρατάρχης ἤνοιξε τὴν θύραν. — «Εἶμαι ὁ Μιχαήλ Νεύ,» τοῖς εἶπεν.

«Ἡ πολυάριθμος συνοδία τοῦ πρίγκηπος τῆς Μοσχόβης τὸν ὠδήγησεν εἰς Ὠριλάκ, ἐνῶ συγχρόνως ἀπὸ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τῶν ὁρέων τὰ ὁποῖα χωρίζουσι τὸ Καντάλ ἀπὸ τὸ Λαγγεδὺκ, ὁ Ροδανὸς ἐκύλιεν εἰς τὰ ὕδατά του καὶ κατεβίβαζεν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ λείψανα ἐνὸς τῶν συστρατιωτῶν του, τοῦ στρατάρχου Βρούνου, δολοφονηθέντος πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς Ἀβινιὼν τὸ πτώμα κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο ἀκόμη τὸ παίγνιον τοῦ ποταμοῦ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΠΟΙΑΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΛΑΛΟΥΣΙΝ
ΕΝ Τῷ ΟΥΡΑΝῳ

ΧΙΜΑΙΡΑ

ΤΑ ΠΡΟΦΑΝΗ

ΝΙΝΟΣ
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ
ΚΙΜΩΝ

νέοι θυμολίκες καὶ φίλτατοι πρὸς ἀλλήλους.

ΙΡΙΣ νέα κόρη, ἐρωμένη τοῦ ΝΙΝΟΥ.

ΝΥΜΦΗ τις αἰθερία.

Δύο ΥΠΗΡΕΤΑΙ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Δωμάτιον σπουδαστοῦ. Κλίνη λευκόπεπλος. Βιβλιοθήκη μικρὰ ἀπάνω γραφείου. Παρὰ τὴν κλίνην τραπέζιον πλήρες βιβλίων καὶ ἐγγράφων ἀτάκτων. Ἐπ' αὐτοῦ καίει ἀμυδρὸν φῶς λαμπτήρος, κεκαλυμμένου διὰ καλύπτρας. Ἐπὶ τῆς κλίνης καίται ὑπτίος ὁ Νῖνος, ἔχων τὰς χεῖρας ἀνερριμμένας πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος. Ἐσπέρας.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἀνοιγίστης βιαίως τῆς θύρας εἰσέρχονται ζωηροὶ ὁ Κίμων καὶ ὁ Φρειδερίκος. Νῖνος.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Καλὲ, κοιμᾶσαι; Αἶ Νῖνε! Αἰωνίως δ-
νειρα;

ΝΙΝΟΣ ἀνεγειρόμενος

Χαίρετε. Πῶς τοῦτο;

ΚΙΜΩΝ

Ἐμπρός! Ἐτοιμάσου.

ΝΙΝΟΣ

Τί τρέχει; Καθήσατε πρῶτον. Πόθεν, Φρειδερίκε; Διὰ ποῦ;

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἀπόψε θὰ ἴδωμεν τὴν τύχην μας. Θὰ

μεταδῶμεν εἰς τοῦ θεοῦ τοῦ ὅπου κατ' ἔτος τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους γίνεται μέγα χαρτοπαίγιον.

ΚΙΜΩΝ πλησιάσας πρὸς τὴν τράπεζαν

Καὶ δείπνον λαμπρόν. Τοῦλάχιστον ἂν κενούται τὸ βαλάντιον, πληροῦται δὲ στόμαχος. Πικρὰ παρηγορία, ἀλλὰ . . .

(Κύπτων ἐπὶ τινος μικροῦ βιβλίου ἀνοιχτοῦ καὶ ἀναγινώσκων εὐφώνως, ἐνῶ δὲ Φρειδερίκος ἀποθέτει τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐκπνεύριόν του)

Εἰς σύρτιν ὅπου στρώννυται ἀνύποπτος γαλήνη
Τὸ εὐθροπτον ἐκείτιον τοῦ βίου μου προσπλέει,
Χαῖρ ἄγνωστος τὴν τρέπιδα πρὸς ταύτην διευθύνει—

(Κλείσας καὶ ἀποθῶν τὸ βιβλίον)

ὦ, ἀδελφέ! Εἰς σύρτιν ὅπου στρώννυται γαλήνη καὶ σελήνη καὶ ὀδύνη καὶ μυσίνη καὶ θοῆνοι καὶ κρίνοι! Ἐάν δ' ἐκείνη — δηλαδὴ βεβαίως ἡ Μαρίνα — τύχη νὰ ἦναι νησιῶτις καὶ προφέρεται Μαρίνα, γίνονται οἱ κρίνοι κρίνα :

Οἱ ἄγγελοι ἐξύμωσαν τὰ ῥέδα καὶ τὰ κρίνα
Καὶ σ' ἐπλάσαν, Μαρίνα!

NINOS

Εἶσαι βέβηλος. Ὁ Βαλαβάνης ἦτο τὸ γλυκύτερον καὶ ἀγνότερον ἄστρον τῆς νέας ἑλληνίδος ποιήσεως.

KIMON

ὦ, ἀδελφέ! Γνωρίζεις κατὰ τί διαφέρουσιν οἱ ποιηταὶ ἀπὸ τοῦς, τοῦς, τοῦς; Ὅτι οἱ ποιηταὶ φέρουσι τὰ πτερὰ ἔσωθεν τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔξωθεν, ὡς ὁ Τάπας τοῦ Ῥαγκαβῆ, ὡς ὁ Δῆρ τοῦ Σαϊκσπέρου ὃν προχθές μοι ἀναγίνωσκας. Ἐγὼ ἐννοῶ τοῦς ποιητάς ὅταν κατορθώσωσιν ὅ,τι καὶ ὁ μυρῶεις ἐκεῖνος ποιητὴς τῆς Σύρου ὅστις πετασθεὶς εἰς τὴν ἀγκάλην πλουσίας, παχείας καὶ στείρας συζύγου τοιαύτην προῦκάλεσεν ἐκ μέρους φίλου ἱατροῦ πρὸς τοῦς ἐν Ἀθήναις ἐπερωτῶντας φίλους του εἶδῃσιν :

« Ὁ φίλος μας . . . Βύρων
Ἀκάματος σπείρων
Παχὺν ἀλλὰ στεῖρον
Εἰσέτι ἀγρὸν,
Ὅρφεὺς τῶν ταλλήρων,
Μουσαῖων ἀναργύρων
Νὰ ψάλλῃ τὸν λῆρον
Δὲν ἔχει καιρὸν. »

NINOS

Ὁραῖον!

KIMON

Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν αὐτά. — Θὰ ἔλθῃς ἀπόψε μαζὶ μας, Νῖνε; Τί ἐσκέπτεσο; Εἶσαι βαρὺς. Τί καινόν;

NINOS

Κενὸν τὸ βαλάντιόν μου ὥς πάντοτε.

KIMON γελῶν εἰρωνικῶς

Ἀλλὰ πλήρης ὁ οὐρανὸς ἀστέρων καὶ ἡ καρδία σου αἰσθημάτων καὶ ὁ ὀφθαλμὸς σου δακρύων καὶ τὸ κρανίον ποιήσεως!

NINOS

Καὶ τὸ στόμα σου σιέλων. — Κάθῃσον, Φρειδερίκε.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θὰ καθίσω, ἀφοῦ πρὸ τριῶν ἤδη μηνῶν κάθημαι μ' ἐσταυρωμέναις τὰς χεῖρας καὶ τοι λαβὼν δίπλωμα πολὺδάκρυ. Μ' ἔρχεται ὁμως νὰ μεταδῶ μὲ αὐτὸ εἰς τὸν Κύριον Πρύτανιν καὶ νὰ τῷ εἶπω: Σεβαστέ μοι Κ. Καλλιγᾶ, σὰς δίδω τὸ δίπλωμά μου καὶ δόσατέ μου ὀπίσω τὰ τέσσαρα ἔτη ἅτινα κατέφθαιρα φοιτῶν ἐν τῇ Νομικῇ καὶ τὰ πτωχὰ μου κερμάτια ἅπερ κατέφαγα μάτην σπουδάζων. Ἐν Ἑλλάδι πέντε ἔτη πρέπει νὰ σπουδάζῃς ἐπιστήμην καὶ πέντε ἔτη ὕστερον νὰ κυνηγῇς ὅπως εὖρης πελάτην τινά. Ἐάν ἡ Θέμις πάλαι ποτὲ ἦτο τιτανὶς καὶ παρθένος, ἤδη ἔχει τόσους ἐραστὰς ὥστε ἡ παρθένος ἔγεινεν ἡ κόρη τῶν τριόδων.

KIMON

Τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ φροντίσῃς καὶ διπλώσῃς ἐν τῷ διπλώματι ὅχι φωριῶντά τινα πελάτην, ἀλλὰ νόμφην, δηλαδὴ προῖκα.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Πτωχὴ ἐλπίς! Ἐν τούτοις ἡ νομικὴ εἶναι πάντοτε παγίς· εἶναι ἀράχνη ἐν ᾗ συλλαμβάνεται καὶ νεκροῦται ἡ πτωχὴ μυῖα, ἀράχνη ἣν διασπᾷ καὶ καταστρέφει ὁ ἰσχυ-

ρὸς σφῆς. Χωρὶς νὰ πρόκηται περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐταιρίας . . .

NINOS λαμβάνων τομίδιον ποιήσεων

Ῥοῦς ἰδεῶν ἐσκωριασμένων. Ποῦ χάνεσθαι! — Θὰ σὰς ἀναγνώσω τὴν Σιωπὴν τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου. Εἶναι ἀριστούργημα αἰσθήματος καὶ χάριτος καὶ λεπτότητος.

KIMON ἀρπάζων τὸ βιβλίον

Ὅχι, ὄχι, ἀδελφέ! Ὅχι! Ἡ Σιωπὴ τοῦ Κ. Παράσχου εἶναι τόσον ὠραία, ὥστε ἂν δὲν ὀμίλει τοσοῦτον ἡδυσπῶς θὰ νύχόμην τοῦ λοιποῦ νὰ ἦτο αἰωνία. Ἐν τούτοις ἀπόψε ὀμιλοῦσι περὶ Τύχης, περὶ Χρόνου, περὶ Χρυσίου, περὶ Σατανᾶ τέλους, ἀλλ' ὄχι περὶ ποιήσεως.

NINOS

Ἐν τούτοις οὐδὲν ποιητικώτερον τῆς ἐσπέρας. Τὸ ἔτος τὴν νύκτα ταύτην ἀποθνήσκει, ὡς ὁ κύκνος, ἀναδίδον κελάδημα, κελάδημα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Εὐδαιμον ὅστις ἐγερθὴ τὴν πρωΐαν μὲ τὸ μειδίωμα τῆς μοίρας εἰς τὸ θυλάκιον, μὲ τὸ βάρος δισχιλίων αἰφνης δραχμῶν, βάρος γλυκὺ πάντοτε καὶ ἐλαφρότατον, ὡς ἡ κηδεμονία πλουσίων ὀρφανῶν, ὡς ὁ βραχίων ἐρωμένης.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Πῶς ἔχει ἀληθῶς ἡ ἐρωμένη σου, Νίνε;

KIMON

Πῶς ἔχει ἡ ἐρωμένη του; Τοῦτο εἶναι ἐλάχιστον. Ὅ,τι μέγιστον εἶναι ὅτι οὐδὲν ἔχει. Ἐχει ὅμως καὶ κᾶτι . . .

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Τί;

KIMON

Ὅ,τι εἶναι ἡ μόνη εὐδαιμονία τῶν βασιλέων καὶ ἡ μόνη δυστυχία τῶν γυναικῶν: πολλὰ ἔτη.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἀπατᾶσαι εἶναι νεαρά, νεαρωτάτη. Ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο. Ἐχει σῶμα λεπτόν, ὡς οἱ ἰσχυροὶ στάχυες οὗς ὠνειρεύθη ὁ Φαραὼ,

ὀφθαλμοὺς καστανοὺς, ὄχι κυανοὺς, διότι ἐν Ἑλλάδι οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ μαρμαίρουσι μόνον εἰς τὰς ποιήσεις: πρόσωπον μελαγχροινὸν ὡς ἡ ἀπὸ τῆς ἀναργυρίας μελαγχρολία: κόμην μέλαιναν καὶ χλιδίζουσαν: χεῖλη μικρά ὡς τὰ ὦτα τῶν βασιλέων: πόδας μικροὺς ὡς τὰ φιλήματα προῖκα . . . τὰς ἐπωμίδας τοῦ πατρὸς της.

KIMON

Τί ἔχει λοιπὸν καὶ ἀγαπᾷς αὐτὴν τόσον, Νίνε;

NINOS

Καρδίαν.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ καὶ KIMON

ὦ, ὦ, ὦ!

KIMON

Τί εἶναι πάλιν αὐτὸ τὸ προκατακλυσμιᾶϊον μεγαθήριον, ἡ καρδία; Αὕτη συναπέθανε μετὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἡ Ἀρτεμις καὶ αἱ τρεῖς Χάριτες καὶ ἡ Παλλὰς καὶ ὁ πτερωτὸς Ἑρως. — Ἐχει καρδίαν! Καλλίτερον ἡ καρδία της νὰ ἦτο ἐπανωφόριον.

NINOS

Ἡ εὐδαιμονία ὅμως κλείεται ἐκεῖ καὶ ὄχι εἰς τὸ βαρὺ θυλάκιον. Οὕτω μυρίων τόμων βιβλιοθήκη εἶναι μηδὲν, ἀπέναντι μιᾶς καὶ μόνης ἀληθοῦς ἀνθρώπου κεφαλῆς.

KIMON

Καρδία, εὐδαιμονία, ἀρετή! Ἡ ἀρετὴ, Νίνε, εἴαν μὴ ἦναι συμφέρον, εἶναι ὑποχονδρία: μὴ χάνεσαι! Γεννᾶσαι στρυφνός, ναθρός, δειλός, ἡλίθιος ἦτοι ἐνάρετός, ὅπως γεννᾶται τις ἀνάπηρος. Τούτους τοὺς ἀναπήρους, οἱ Σπαρτιᾶται ἐρρίπτον εἰς τοὺς Ἀποθέτας, τὸ βάραθρον: τοὺς ἐναρέτους ῥίπτουσιν αἱ κοινωνίαι εἰς τὴν πενίαν, τὴν καταφρόνησιν καὶ τὴν παραφροσύνην: μὴ χάνεσαι! Ἡ εὐδαιμονία εἶναι ἡ θρησκεία τῶν ὀνείρων, τὸ ὄνειρον τῶν ποιητῶν, ἡ ποίησις τῆς ἀφαιρέσεως, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἰδανικοῦ, ὁ μῦθος τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ πίστις τοῦ μέλλοντος. Μὴ χάνεσαι! Ἡ καρδία εἶναι ὁ πῖθος τῆς Πανδώρας, πλήρης κακῶν, ἐν ᾧ

πιστεύουσι μόνον οἱ μωροὶ Ἐπιμηθεῖς εἶναι τὸ μεγαλεῖον τῆς γυναικὸς καὶ ἅμα ἡ ἀχίλλειος πτέρνα τῆς· διότι ἂν ἡ Ἴρις ἀγαπᾷ ἤδη σὲ ἀπὸ ἀγνοῦ ἔρωτος τιμῆς καὶ φιλίας, αὐριάν θ' ἀγαπήσῃ ἄλλον ἐπίσης ἴσως ἀγνώστου ἀπὸ αἰσθημα ἐλεημοσύνης διότι ἐπαίτεῖ ὁ μιὰρὸς καὶ κλαίει γονυκλήνῃς τὴν ἐπαύριον ἄλλον τινά, ἴσως λοχαγόν, ἀπὸ αἰσθημα θαυμασμοῦ πρὸς τὴν σπάρτην καὶ τὰς ἐπωρίδας· τὴν ἄλλην χωλὸν τινά ἢ μάγειρον ἀπὸ πλῆξιν ἢ ἰδιοτροπίαν· μίαν ἡμέραν τέλος νεαρώτερόν τινα, ἐπίσης ἐν δικαίῳ καὶ εὐλικρινείᾳ, διότι οἱ πρὸ αὐτοῦ τέσσαρες ἀπητμίσθησαν, διότι ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται, ὅχι γυναικες. Μὴ χάνεσαι! Ἐπειτα τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ἢ περὶ τὸν βίον εὐαίσθητος καὶ λεπτολόγος φιλοκαλία δὲν σ' ἐμποδίζουσι νὰ ᾔσῃ σύζυγος;

NINOS

Ἡ φαντασία σου εὐρίσκεται εἰς τὴν ὀχείαν τῆς.

KIMON

Ἴσως ἄλλ' ἢ ἰδική σου εἰς τὴν ἀποθέωσίν τῆς, ἀφοῦ λαλεῖς περὶ καρδιῶν.—Λοιπὸν ἀφοῦ ἔχει οὕτω, τί ἤθελες νὰ ᾔσῃ καλλίτερον, πάπας ἢ παππᾶς;

NINOS γελῶν

Ἄν δὲν ἐφοβούμην τὴν ἀναμαρτησίαν... Ὅχι· ἤθελα νὰ δύναμαι νὰ ᾔμῃ· ὅ,τι εἶμαι. Ἐλεήμων, ὄνειροπόλος, ἀγαθός· νὰ δίδω ἐσπερίδας εἰς τοὺς φίλους μου, φιλήματα εἰς τὴν ἐρωμένην μου, τόμους ὠραίους εἰς τὸν κόσμον, χρυσίον εἰς τοὺς πτωχοὺς.

ΦΡΕΙΑΔΕΡΙΚΟΣ

Χαρίεσσα ἐξοχικὴ ἔπαυλις, ἀντὶ ἀηδόνος κόρη ἐκεῖ προσφιλὴς, ἅμα ἔλαφρά καὶ ὑπόπτερος, βιβλιοθήκη χρυσῇ καὶ πλουσία, τὸ ὄπλον τοῦ κυνηγοῦ ἀνὰ χεῖρας, ἰδοὺ τῆς ζωῆς μου τὸ ὄνειρον.

NINOS

Αἰώνιον ὄνειρον τῆς νεότητος!

KIMON

Πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον
[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Δ'.]

εἰσόδημα, πρέσβους ἐν Βιέννῃ ἢ Παρισίοις ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, τὴν ἡμέραν τὸ στῆθος κεκαλυμμένον ἐκ παρασῆμων βασιλέων καὶ τὴν νύκτα τὸ πρόσωπον ἐκ φιλημάτων πριγκηπισσῶν, τοῦτο τὸ δάκρυ τοῦ παρελθόντος μου καὶ ὁ καγχασμὸς ἴσως τοῦ μέλλοντός μου, διότι πιθανῶς νὰ ἀποθάνω ὑγειονομοσταθμάρχης.

NINOS

Θαυμάσιον, ἀλλὰ μηδὲν ἄγαν, φίλε Κίμων. Ἐχε παποῖθησιν ὅτι οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἀλουργίδα ἄλλ' εἰς τὴν καλύβην τῶν πενήτων κρύπτεται μᾶλλον ὥς ἀρχαιοῦς ὑπὸ τὸ χῶμα ἢ εὐδαιμονία, ὥς τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ θὰ εὕρῃς μᾶλλον εἰς τὰ παιδία καὶ εἰς τὰ νήπια, παρὰ εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τοὺς γέροντας.

KIMON

Τότε ἂς εἶχα τὴν κόρην ἐκεῖνου, τοῦ Φειδίου. Οὕτω μόνον θὰ ἔστεργον τότε τὰ τοῦ Σουτσείου στίχου:

Παρ' ἀνάκτορα πριγκήπων, παρὰ ὄροφοι χρυσοῖ,
Ἡ καλύβη σου σὺ...

ΦΡΕΙΑΔΕΡΙΚΟΣ

Ὑψίστοι θεοί! Τὴν εἶδα χθές. Μὲ ἤλθε νὰ ρήξω κραυγὴν φρικαλέαν καὶ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν ὀλολύζων. Ἡ θεὰ τινῶν γυναικῶν μεταβάλλει τὰ περὶ σὲ ὅχι εἰς αἴγλην οὐρανίαν, ὥς λέγουσιν οἱ ποιηταί, ἀλλ' εἰς πλατεῖαν φρενοκομείου· φοβεῖσαι περὶ σεαυτοῦ. Εἶπες, Κίμων, Φειδίαν τὸν πατέρα τῆς κόρης αὐτῆς; Πόσον εἶσαι μωρός! Ὁ Φαιδίας ἐπλασεν ἀγάλματα, ἀλλ' ἄνευ λαλίας καὶ βλεμμάτων. — Ἐκεῖνοι οἱ ὀφθαλμοί!

KIMON

Ἐχεις δίκαιον. Ἐκεῖνοι οἱ ὀφθαλμοί, ἐκεῖνα τὰ χεῖλη, ὁ λαιμὸς ἐκεῖνος, ἐκεῖνο τὸ στῆθος... Γῆ καὶ οὐρανέ!

ΦΡΕΙΑΔΕΡΙΚΟΣ

Ναί! Νὰ μὲ ἡγάπα καὶ νὰ ᾔμην βαρῶνος Ῥώσος τρώγων τοὺς χωρικοὺς μου ὥς θύματα ὑπὸ τὴν θεότητα αὐτήν! Διότι νὰ ἔχῃς ὠραίαν σύζυγον καὶ νὰ ᾔσῃ πένης,

εἶναι ὥς νὰ ἦσαι ἐν τῷ παραδείσῳ μυωπῶν καὶ ἐξυπόλυτος, ὥς νὰ ἦσαι κύριος τοῦ Βυζαντίου ἀνευ τειχῶν καὶ στρατοῦ, ὥς νὰ ὀνειρεύεσαι ὄνειρον εὐδαιμονίας ἀρρήτου καὶ ἐξυπνῶν ν' ἀπαντᾷς ἐμπρὸς σου δικαστικὸν κλητῆρα μὲ ἀπόφασιν τελεσίδικον. ὦ, ἂν ἤμην Ροσχίλδ!

KIMON

ὦ, ἂν ἤμην ἐρωμένος της!

NINOS

Νὰ ἤμην καὶ νὰ εἶχα! ὦ ἐλπίδες καὶ πόθοι, ὦ εὐχαὶ καὶ στεναγμοὶ, ὦ ρεμβασμοὶ καὶ ὄνειρα, ὦ νεότης καὶ πενία!

Πᾶ ποτε τῶν δε πόνων

χρὴ σε τέσσα κἄλ

σαντ' ἐσιδεῖν; Ἀκίχητα γὰρ ἦθες καὶ κἄρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς!...

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Αἴφνης ἀναδύεται νόμφη χαρίεσσα, φέρουσα χυτὴν μαλίσχρσον κόμην, λευκὴν ὡσεὶ χιόνα πέπλον ποδήρη, κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ἀμμόμετρον καὶ εἰς τὰ χεῖλη μειδίαν.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ

Η ΝΥΜΦΗ

Μὴ τις ὑμῶν μὲ πλησιάσῃ, διότι εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἐσθῆσθην. Νῖνε, εἰς τὸν οὐρανὸν ἔχεις μητέρα. Ἐὰν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκοιμήθῃ, ἀγρυπνεῖ ὑπὲρ σοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ. Αὕτη σὰς ἤκουσεν. Αὕτη μὲ στέλλει. Ὅ, τιδὴποτε λοιπὸν ἕκαστος ὑμῶν ποθεῖ, εἰπατε αὐτό. Ἀμα στραφῇ τὸ ἀμμόμετρον ὑπὲρ κρατῶ, ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγεται νὰ σὰς ἀκούσῃ. Θὰ παρέλθωσι τρία λεπτὰ χρόνου ἕως ὅτου ἐτέρωθεν κενωθῇ. Ὅ, τιδὴποτε ζητήσατε ἐν αὐτοῖς, θὰ ἐλθῇ. Ἀλλ' ἐν μόνον ζητήσατε, ὅχι πολλά. — Εἰπατε.

Ἡ Νύμφη ἀναστρέφει τὸ ἀμμόμετρον. Μένουσιν ὅλοι ἐπὶ στιγμὴν ὥς ἐννοεῖ.

KIMON ἀναφωνῶν

ὦ, διάβολε! Ἀφοῦ ἔχει οὕτως, ἐγώ, ἴσα ἴσα ἐπόθουν τὴν κόρην τοῦ Φειδίου...

Ὅχι! πλούτη θέλω, πλούτη! Δώδεκα ἑκατομύρια... Στάσου, ὅχι!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ σπεύδων

Ἐγὼ τὴν ἀθανασίαν. Καὶ τὴν νεότητα ὁμοῦ. Ἀλλὰ καὶ μέταλλον. Δηλαδή χρυσίον, χρυσίον, χρυσίον!

ΝΥΜΦΗ

Παρήλθε τὸ ἐν λεπτόν. Νῖνε, θέλεις τίποτε;

NINOS ἑνδακρυσ

Πτωχὴ μητέρα!.. Πόσον μὲ ἠγάπα πάντοτε! πόσον μὲ ἀγαπᾷ ἔτι καὶ ἀποθανοῦσα! — Ἐὰν ἔζη!

KIMON ἀγωνιῶν

Ὅχι, ταῦτα εἶναι εἰρωνεία, εἶναι προδοσία! Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιηθῶμεν πρότερον. Τώρα τί νὰ σκεφθῶ! Στάσου, ὦ νόμφη, ὦ ἄγγελε! Θέλω νὰ δύναιμι τὸ πᾶν, νὰ γίνω αὐτοκράτωρ, νὰ ζήσω μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου! ὅχι, καὶ νὰ ἀναβληθῇ ἡ συντέλεια χάριν μου! ὦ, ὦ, ὦ!

Ὁ Φρειδερίκος βηματίζει πρὸς τὸ βάθος ὡς ἐμμανής.

NINOS ὀνειροπολῶν

Ἦθελα τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου, τὴν παῦσιν τῶν πολέμων, τὴν περίθαλψιν τῶν ὀρφανῶν... Εἰπέ τῆς μητρός μου... Πτωχὴ μητέρα! Πόσα θέλω, πόσα πύχνη!

KIMON τῷ Φρειδερίκῳ

ὦ, τί νὰ ζητήσω! — Τί θὰ ζητήσης σύ;

ΝΥΜΦΗ

ὑπολείπεται ἐν λεπτόν. — Ζητήσατε ἕκαστος ἀνὰ ἓν.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θέλω νὰ βασιλεύσω ἑκατὸν ἔτη...

KIMON

Θέλω νὰ γίνω ὁ Μαθουσάλας ὧν Καίσαρ... ὦ, ὅχι! ὁ εἰς θὰ ἔζησε γέρον, ὁ ἄλλος ἐσπαράχθη μὲ εἰκοσιτρεῖς πληγὰς.

ΝΙΝΟΣ ρεμβάζων

Ἡ δημοκρατία ἐν τῷ κόσμῳ ἔλω θὰ ᾔτο
θεῖον... Πτωχή μητέρα!

(Πρὸς τὴν Νύμφην)

Ἄ· θέλω νὰ ἐπανέλθῃ ζῶν ὁ Ὀμηρος καὶ
καταισχυνθῇ ὁ Οὐδύφιος καὶ λυθῇ τὸ ὁμη-
ρικὸν ζήτημα· ὄχι, διότι τότε θὰ καταρ-
γῇ ἡ θέσις ἀγαθοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πα-
νεπιστημίῳ... — Πτωχή μητέρα, μ' ἐνθυ-
μεῖται πάντοτε!

ΚΙΜΩΝ

Θέλω... Ὁχι!

ΝΥΜΦΗ

Φεύγω.—Εἰπατε!

ΚΙΜΩΝ

Στάσου, στάσου! Θέλω ὁλόκληρον ἓνα
κόσμον! Ἐνα κόσμον!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ἀπειλῆς

Θέλω λίρας, λίρας... Λίρας!

Ἡ οὐρανία νύμφη σβύννεται, ὁ ποιητικὸς Νῆνος
μένει χαίνων.

ΚΙΜΩΝ

Ἦτο θαυμάσιον!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἦτο μαγεία!

ΚΙΜΩΝ

Ἦτο σκτανικόν!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἦτο οὐράνιον!

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ πρὸς τὸν Νῆνον

Ἀλλὰ σὺ τί ἐζήτησες;

ΝΙΝΟΣ, συνελθὼν καὶ πίπτων ἐπὶ τῆς
ἑδρας τοῦ ἀπειλῆς

Τίποτε!

ΚΙΜΩΝ

ὦ, θηρίον, θηρίον, θηρίον! — Νομίζω
ὅμως νὰ ἤκουσα τὸ ὁμηρικὸν ζήτημα, τὴν
δημοκρατίαν... Τί;

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ καγχάζων

Γῆ καὶ οὐρανέ! Νὰ μὴ ζητήσης τίποτε!

Οὔτε κἂν τὴν νόμφην αὐτὴν, οὔτε κἂν ἐπὶ
τέλους τὸ λογικόν σου;

ΚΙΜΩΝ

Ποιητής! Εἶναι τι ἄρρητον βλακείας
κράμα καὶ πλατωνισμοῦ.—Οὐχ ᾔττον μὴ
λυποῦ, Νῆνε. Ἐχεις τὸ ὠραιότερον μέρος
τοῦ βασιλείου μου. Ἐζήτησα ἓνα κόσμον
ὁλόκληρον.

(Καθ' ἑαυτὴν καὶ χερσίων)

Διάβολε! Πῶς θὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ κόσμος;
Χωρεῖ εἰς τὸ δωμάτιόν μου κόσμος ὁλόκλη-
ρος; Ἄ, νὰ μὴ ζητήσω τοῦτο: νὰ ἐπα-
νέλθῃ ἡ Νύμφη μετὰ τὴν αὐτὴν ἀποστολὴν
μετὰ δύο ἡμέρας; Τότε ἔβλεπες!...

ΝΙΝΟΣ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς συννοίας
καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ

Νὰ μὴ ζητήσω τίποτε!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θεέ μου, μὴ ὀνειρευώμεθα; Πετῶ νὰ
ἶδω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Θὰ ἐπλημμύρη-
σεν ἀπὸ λίρας! Πῶς ἄλλως;

ΚΙΜΩΝ ὁρμῶν νὰ φύγῃ

Κ' ἐγώ. Ἄ, Θεέ μου, θ' ἀναδύσῃ εἰς τὴν
αὐλὴν μου ὁ κόσμος ὥς ἡ νῆσος Θήρα εἰς
τὸ ἀρχιπέλαγος;

Φεύγουσιν. Ἡ θύρα μένει ἀνοικτή.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΝΙΝΟΣ, μένος ἐν βαθυτάτῃ θλίψει

Εἶναι ἀπελπισία!

(Μετά τινε σιγῇ)

Νὰ μὴ ζητήσω τίποτε!

(Μετά τινε σιγῇ)

Ποῦ ἤμην;

(Μετά τινε σιγῇ)

Θεέ μου, Θεέ μου!—Θ' ἀποθάνω. Εἶμαι
ἄθλιος, εἶμαι ἡλίθιος. Τετέλεσται!

(Ἐγείρεται, λαμβάνει ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης βιβλίον
καὶ ἐξέρχεται νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον).

Μεταλλοίσεις τῆς σκηνῆς. Κῆπος φρασσόμενος ἀπὸ
κιγκλίδας. Πύλη τοῦ κήπου ὅθεν εἰσέρχονται καὶ
εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀριστερὰ τὰ ὀπισθεν οἴκου ὅθεν
φαίνεται μικρὸν παράθυρον κλειστὸν καὶ πεγγοδε-
λοῦν. Νύξ. Σελήνη φθίνουσα, ἐν τῷ κήπῳ πλα-
τεῖται τῶν δένδρων σκιαί.

Ο ΝΙΝΟΣ μόνος, κρατῶν τὸ βεβίβδον εἰς τὴν χεῖρα

Νὰ μὴ ζητήσω τίποτε! Ποθῶ ἄπειρα, ἀλλ' οὐδένα ὀρισμένον ἔχω πόθον· οἱ πόθοι μου εἶναι πόθοι στιγμῆς. Εἶτα κοιμῶμαι. Ποῦ φέρομαι, οἶκ ποθῶ; Μήπως γνωρίζω; Τὸ πᾶν καὶ οὐδέν. Τί νὰ ἐζήτουν; Ποῖον τὸ κρεῖττον, ποῖον τὸ χεῖρον; Εἶναι ἀγαθὸν ὁ πλοῦτος, εἶναι κακὸν ὁ θάνατος; Ἄς ἐζήτουν τὴν εὐδαιμονίαν· ἀλλ' οἱ θεοὶ πῶς τὴν εὐδαιμονίαν ἐννοοῦσιν; Ἴσως ἀπέθνησκαι τότε, ὡς ὁ Κλέοβις καὶ ὁ Βίτων, μετὰ τινὰς στιγμὰς αἵφνης, πληρουμένης οὕτω τῆς εὐχῆς μου κατὰ τοὺς θεοὺς, ἐνῶ ἐγὼ πλήρης ζωῆς καὶ ὑπόπτερος θ' ἀνέμενον νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν Ἰριδα ὡς μόνην εὐδαιμονίαν μου! Τί νὰ ἐζήτουν; Φεῦ, ποῖον τὸ κρεῖττον, ποῖον τὸ χεῖρον; Ἐν τούτοις ποσάκις πόσα κῦχθήην, ποσάκις πόσα ἐπόθησα, ποσάκις πόσα μὲ πῦρ εἰς τὸ στῆθος καὶ δάκρυ εἰς τὰ βλέφαρα ἱκέτευσα τοῦ Θεοῦ νὰ μοὶ ἐδίδεν! Διὰ τί, ὅτε πρὸ ὀλίγου μὲ ἠρώτησε, νὰ σιωπήσω; Ἄ, μῆτέρ μου, διὰ τί ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ νὰ μὴ μὲ εἴπῃς σύναμα τί ἔπρεπεν ὡς ἄριστον νὰ ἐζήτουν!

(Μετὰ μικρὰν σιγὴν)

Τάχα ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἐν ὄρφανόν νὰ ζητήσω καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν ὑπόδημα; Εἶμαι ἡλίθιος. Λυποῦμαι τὸν κόσμον ὅλον, ἐκλαυσά αὐτὸν εἰς μυρία φωνάς, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸν οὐδαμῶς, οὐδ' ἐμὲ καὶ ἐλάχιστον δύναμαι νὰ ὠφελήσω! Ὁφείλω ν' ἀποθάνω. Εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ἐγὼ παρεξέφρησα κατὰ λάθος. Διόρθωσις παρράμαχος· ἀποθνήσκω.

Βυθίζεται εἰς θανάσιμους συλλογισμούς.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΝΙΝΟΣ ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἀνοίγεται τὸ τῆς ἄλλης οἰκίας φεγγεβολὸν παράθυρον καὶ ἐπιφαίνεται λεπτή καὶ χαρίεσσα ἡ ἐρωμένη του

ΙΡΙΣ

Τί νὰ γίνεταί ὁ Νῖνος; Εἰς τὸ δωμάτιόν του λάμπει ἀμυδρὸν ὡς ἡ ψυχὴ του φῶς· νὰ ᾔηται ἐκεῖ; Ποῦ νὰ ᾔηται; Ἴσως μελετᾷ, ἐνῶ ὁ κόσμος ὅλος τὴν στιγμὴν αὐτὴν πλέει εἰς χρυσὸν καὶ εἰς ἐλπίδας, ἐλ-

πίδας ὠραιότερας τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσοῦ. Μελετᾷ. ὦ, ἂν ἐκέρδαινα ἀπόψε, θὰ τοῦ καύσω αὔριον ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία. Στίχους, στίχους, αἰωνίως στίχους! Αἶ ποιήσεις, Νῖνε, γράφονται διὰ τοὺς καπῆλους, τοὺς τοκογλύφους, τοὺς φονεῖς, ὧν ἡ καρδία εἶναι ἀνήμερος ὡς ὁ γρανίτης καὶ ἡ διάνοια σκοτεινὴ ὡς ἡ ἄβυσσος· ἐνδύονται οἱ γυμνοί. Σὺ ὁμως, πτωχέ μου ἄγγελε, οὐ ἡ καρδία εἶναι πλήρης γλυκύτητος καὶ ἡμέρας, ἔχεις ἀνάγκην νὰ μελετᾷς ποιήσεις ὅπως γίνῃς γλυκύτερος καὶ ἡμερώτερος; ὦ, ἂν μὲ ἡγάπα καὶ ὡς ἀγαπᾷ τὴν Ἐλδίραν τοῦ Λαμαρτίνου!... Ἐν τούτοις τὸ φῶς ἐκεῖνο τρέμει, σχεδὸν σβύνει. Εἶναι ἐκεῖ ὁ Νῖνος; Ἴσως ἀπῆλθε καὶ ἐλησμονήσῃς τὸ φῶς.

(Ἀποτεινομένη πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ Νίνου)

Νῖνε!... Νῖνε!... Θὰ ἔφυγε.

ΝΙΝΟΣ προσὰς ἐκ τῶν δένδρων τοῦ κήπου

Ἰρις, εἶπες τ' ὄνομά μου σύ;

ΙΡΙΣ

Πῶς, τίς εἶναι αὐτοῦ; Σὺ εἶσαι, Νῖνε;

ΝΙΝΟΣ περίλυπος ἕως θανάτου

Ἐγὼ, φίλη μου. Μόλις σὲ ἤκουσα. ὦ, τάχα θὰ σὲ ἀκούω πάντοτε ὅταν μὲ καλῇ ἡ φωνή σου, Ἰρις;

ΙΡΙΣ

Ὅταν σὲ καλῇ ἡ φωνή μου, ἴσως ἔχῃ ἀλλ' ὅταν σὲ καλῇ ἡ καρδία μου, θὰ μὲ ἀκούῃς πάντοτε, ἐάν πάντοτε μὲ ἀγαπᾷς, Νῖνε. — Εἰς τὸν κήπον θὰ ᾔηται ὑγρασία· πῶς μένεις αὐτοῦ, μόνος, σιωπηλός, ἥρεμος; Φέρε τὸ πρόσωπόν σου πρὸς τὴν σελήνην, νὰ σὲ ἴδω καλὰ· διότι μὲ φαίνεσαι ὡς μία σκιὰ τῶν δένδρων, πολὺ σκοτεινὸς μὲ φαίνεσαι.

ΝΙΝΟΣ

Συνείθισον καὶ εἰς τὴν περὶ ἐμὲ σκοτίαν, Ἰρις· εἶναι αὕτη προπαίδεια ἀπουσίας...

ΙΡΙΣ

Τί εἶπες, Νῖνε; Δὲν ἤκουσα. Ἡ φωνή σου σβύνεταί ὡς ἡ μορφὴ σου. Τί εἶπες;

NINOS

Τίποτε. — Βλέπω πολὺ φῶς πλησίον σου· διατί; Φαντάσου ὅμως· ἐρωτῶ διατί ἡ ἡὼς ἀκτινοβολεῖ!

IRIS

Σιγὰ δά. Τὸ φῶς εἶναι ἀπὸ τὴν αἵθουσαν ὅπου παίζουν ραλλίαν. Εἶναι πολλοὶ κύριοι· γραῖαι, ἀπόμαχοι, αἱ φίλαι μου ὅλαι· ὅλοι παίζουν. — Γνωρίζεις τί;

NINOS

Τί, φίλη μου;

IRIS

Εἶμαι τρελλή. Ἐβαλα κ' ἐγὼ ἐν λουδοβίκιον, παλαιὸν βαπτιστικόν μου κόσμημα. Φροντίζει δι' ἐμέ καὶ προσέχει ὁ θεὸς μου. Ἄς ἴδωμεν! Ἐπειτα λέγεις ὅτι εἴμεθα πτωχοί... Παίζω μὲ λουδοβίκια καὶ εἰς ἐκάστου τὴν σειρὰν συναθροίζεται λοφίσκος χρυσοῦ· φαντάσου νὰ κερδήσω!

NINOS

Θὰ χάσης πάντοτε, Ἴρις...

IRIS

Διατί; Καὶ πάλιν ἐὰν χάσω, μοὶ μένεις σύ. Φαντάσου ὅμως ἂν κερδήσω! Θὰ ἦναι νὰ γελά κανεῖς.

NINOS

Θὰ χάσης πάντοτε... Ἐχομέν ἡμεῖς ὠχρὸν, ἢ μᾶλλον οὐδέν· ἔχομεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀστέρα προστάτην. — Θὰ μὲ πιστεύσης νὰ σὲ εἶπω τι, Ἴρις;

IRIS

Λέγε. — Ἀλλὰ μίαν στιγμὴν· τί κρατεῖς καὶ λάμπει τόσον;

NINOS ὑπακρόπτων τὸ βεβόησεν

Τίποτε, Ἴρις. Εἶναι ἡ κλεῖς τοῦ νέου οἴκου μου.

IRIS

Τοῦ νέου οἴκου σου; Τί εἶπας; Τί; Τί· νος; — Μὲ φαίνεται ὡς ἐργαλεῖον κηπουρικῆς.

NINOS

Ναὶ, Ἴρις· καλλιεργῶ δι' αὐτοῦ τὰς κυπαρίσσους καὶ τὰς μήκωνας... — Δοιπὸν πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐμφανίζεται νόμψη τις λευκὴ ὡς ἡ χαρά. Μὲ λέγει: ἐντὺς τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας ὅ,τι δῆποτε ζητήσης σοὶ δίδεται.

IRIS

Τί λέγεις, Νίνε; Παίζεις μ' ἐμέ. Ὅνειρα ποιητοῦ ἢ νηπίου!

NINOS

Ναὶ, φίλη μου, νηπίου· διότι παρῆλθον τὰ τρία λεπτά καὶ οὐδὲν ἐζήτησα.

IRIS

Τίποτε;

NINOS

Τίποτε. — Ἦτο νόμψη σταλεῖσα ἐκ μέρους τῆς μητρός μου.

IRIS

Ἀλλ' οὐδὲν νὰ ζητήσης εἶγες, οὐδέν; Θεέ μου, Θεέ μου! Τί λέγεις; Εἶναι ἀληθές;

NINOS

Ἀληθές. Οὐδέν!

IRIS

ὦ, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου!

NINOS

Τί θὰ ἐζήτης, Ἴρις;

IRIS

Τὶ ἄλλο παρὰ σὲ καὶ μόνον, φίλε μου; — Πείθομαι ἤδη, Νίνε, πόσον μὲ ἠγάπας, πόσον μὲ ἀγαπᾷς! Οὐδὲ κἂν εἰς τὴν μνημὴν σου ἤμην! Νὰ μὴ ζητήσης κἂν ἐμέ!

NINOS βαρυαλγής

Πτωχὴ Ἴρις!... ὦ, νὰ μὴ ᾔσο εἰς τὴν θέσιν μου!

Ἀκούονται αἰφνης ἔσθθεν τοῦ παραθύρου τῆς Ἰριδος φωνὰ καλοῦσαι αὐτήν, χειροκροτήματα, γέλωτες, ἀνοίγονται κλείονται θύραι.

ΙΡΙΣ ἀποσυρομένη γελῶσα

Νινέ μου, εἶσαι ἡλίθιος. Χωρὶς ἀληθῶς
νὰ ἦσαι λίθος.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄

ὑπὸ τὰ δένδρα τὸ παράθυρον τῆς Ἰριδος ἀνοιχτόν.

NINOS μόνος

Εἶμαι ἡλίθιος· λίθος ὄχι, ἀλλὰ καὶ
ἄθλιος, Ἰρις. — Νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ καὶ τὸ
μόνον μου ὄνειρον, τὸν μόνον μου ἔρωτα,
ν' ἀπαιτήσω τὴν Ἰριδα! Ἄ, ὀφείλω ν'
ἀποθάνω. Μ' ἐλλείπει τὸ θάρρος νὰ χωρή-
σω ἐμπρός, ἀγωνιῶ καὶ τήκομαι μένων
ὀπίσω. Ἀς τελειώσῃ λοιπὸν ἡ πανήγυρις
αὕτη τοῦ βίου, ὅπου τὸ εἰδύλλιον τῆς
Ἀμαρυλλίδος πλέκεται παρὰ τὰς ἐορτάς
τοῦ Νέρωνος· ἃς πέσωσι λοιπὸν αἱ ἀνταίχαι
τοῦ φοβεροῦ τούτου θεάτρου· πέσατε βλέ-
φαρά μου. Ἀς ἀποθάνω, ἃς ἀποθάνω.
Ὅπωςδήποτε ἄφρευκτος ἡ ἡμέρα τοῦ θανά-
του· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ζωὴ εἶναι πάλη, διατί νὰ
μὴ ἀποθάνω ἐν προμάχοις ἑκατὸν ἢ μίαν
ἡμέραν ἴσως ταχύτερον; Ν' ἀποθάνω. Ἀλ-
λ' ἡ σκοτία ἡ ἄλυτος, ἀλλ' ὁ αἰώνιος
ὕπνος, ὕπνος ἄνευ ὁνείρου τινός, ἄνευ μιᾶς
ἀναμνήσεως! Ἄν ὡς θωπεῖα τοῦ τάφου,
ὡς ἀκτίς εἰς τὴν ἄβυσσον, ἐσώζετο καὶ ἡ
μορφὴ σου ἐν τῇ μνήμῃ μου, Ἰρις; Ἀλλ'
ἂν σβεσθῶσι πρὸ τῆς ψυχῆς μου πάντα, ὡς
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἂν οὐδὲν ἐνθυμοῦ-
μαι, οὐδὲν αἰσθάνωμαι, βλέπω οὐδέν; Ἡ
ζωὴ εἶναι πολλάκις ὡς μυσαρὸν αἶδημα
ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· ἃς ἐκκοπῇ
λοιπὸν αὐτὸ· ἀλλ' ἡ διάνοια, τὸ αἶσθημα,
ἡ συνείδησις; Τί γίνονται; Ω ψυχὴ, ψυχὴ
μεγαλόφρον ἢ δειλὴ, ἂν ἀληθῶς ἐπιζῆς
καὶ ἀφίπτασαι εἰς κόσμους ἐνθέους, διατί
νὰ μὴ γνωρίζῃς τοῦτο ἀπὸ τοῦδε ἀσφα-
λῶς, σὺ τῶν θεῶν ἡ ἴση; Σὲ κωλύουσιν ὅμως
νὰ καταγνώσῃς τοῦτο ἄρ' ἂν γὰρ αἱ σάρκες, ὡς
τὸν δεσμώτην ἡ εἰρκτὴ; Τότε ὅμως μὴ
συναιδύϊα ἐν πεποιθήσει, δυνατόν καὶ ν'
ἀπατάσαι, ταλαίπωρος! Μωρὰ ψυχὴ σύ-
ναμα . . . ὅταν αἱ σάρκες καταπέσωσι, θά-
πτεται ὑπὸ τὰ τεῖχη ὁ δεσμώτης . . . Ναί,
ναί. Τίς λέγει ὄχι; Ἄ, Πλάτων, διατί
λοιπὸν νὰ ἐπιζήσῃς μετὰ τὸν Φαίδωνα!

Πλάτων, ἦτο ἐλπίς παρήγορος ὁ Φαίδων ἢ
πεποιθήσις σοφοῦ; Κάτων, ἐπίσθης ἢ
ἐμάνης;

(Μετά τινα στιγμήν)

Ἄλλ' ἂν ἡ ψυχὴ πετᾷ πρὸς τὸν οὐρα-
νὸν ἄφθιτος, διατί γηράσκων καὶ βαίνων
πρὸς θάνατον ὁ ἄνθρωπος πίπτει, πίπτει,
πίπτει; Ὁ ὀφθαλμὸς θολοῦται, ἡ διάνοια
σκοτίζεται, ἡ μνήμη σβέννυται, τὸ αἶσθη-
μα νεκροῦται. Πῶς, ὁ τελειούμενος πίπτει;
Τὸ ἔμβρυον νοεῖ, ἔχει ὄνειρόν τι καὶ αἶ-
σθημα εἰς τὰς πλευράς τῆς μητρός; Οἶμαι,
οὕτως ὁ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ! Ἐμβρυον,
νεκρὸς· μεταλλαγὴ θερμοκρασίας, ἰδοὺ τὸ
πᾶν. Ἀς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὰ στέρνα
μεγαλειτέρης μητρός. Ἐμπρός!

Θέτει τὸ βραχίον ἐπὶ τοῦ κρατύου καὶ κλίνει
τὴν κεφαλὴν εἰς ὑστάτην τινὰ σκέψιν.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄

Ταύτοχρόνως παρὰ τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου ἐμπα-
νίζεται μελανεῖμων ἀπὸ καφαλῆς ἐπαίτις. Νίνος
ἐν βαθύτατῃ συννοίᾳ. Π

ΕΠΑΙΤΙΣ τῷ Νίνῳ

Ἐλεημοσύνην! Ἐλεημοσύνην! Εἶμαι μη-
τέρα τριῶν ὄρφανῶν. Ἀκούσατέ με καὶ λυ-
πήθητε. Ὅπου ἐζήτησα μὲ εἶπαν: « Ἀς σ'
ἐλεήσῃ ὁ Θεός, πτωχή! » Εἶπατέ με λοι-
πὸν σεῖς ποῦ εἶναι ὁ Θεός ἐν τῇ γῇ νὰ με-
ταβῶ καὶ πέσω ἐνώπιόν του. Ὁ ἔφις ἀλ-
λάσσει κατ' ἔτος ἐνδυμα νέον, ἀλλ' ἡ μη-
τέρα τῶν ὄρφανῶν ἀπὸ πολλοὺς χρόνους
φορεῖ τὸ αὐτὸ ῥάκος. Τὰ πτηνὰ αὖριον θὰ
πίωσι καὶ ἴσως ζήσωσι μὲ τὴν δρόσον, ἀλ-
λὰ μὲ τὰ δάκρυα μόνον ὁ πτωχὸς ἀποθνή-
σκει, ἀποθνήσκει. Ἐκτείνω τὴν χεῖρα καὶ
ἐπαιτῶ, ἀλλ' οὐδεὶς μὲ ἀκούει. Ἐλεημο-
σύνην, ἐλεημοσύνην! Ἡ σφαῖρα τοῦ κόσμου
στρέφεται, ὁ καιρὸς θὰ μαράνη τὸ ῥόδον,
θὰ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ θὰ τριβῇ τὸ ὑπόδη-
μα . . . Κοινὴ ἡ τύχη. Αὐτὸς ἔτι ὁ ζήσας
καὶ ἀποθανὼν ὡς βασιλεὺς, ἐλθὼν ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ θ' ἀναφωνήσῃ γονυκλινῆς καὶ
ἱκέτης: « Ἐλεημοσύνην! Ἐλεημοσύνην! »

NINOS ἐπιστὰς καὶ ὡς ἀνανήφων

Δύστηνα, . . . τί νὰ σὲ δώσω! Πᾶν ὅ,τι

είχα, τὸ ἔδωκα. Ἐδωκα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν μελέτην, τὰ δάκρυά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὴν καρδίαν μου εἰς ἕνα ἄγγελον, τὰ κερμάτιά μου εἰς τοὺς καπτήλους, τὸ λογικόν μου εἰς τὴν συμφορὰν. Ἦδη οὐδὲν ἔχω πλέον, οὐδέν!

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

Οὐδέν! Εἶσαι πτωχός; ἴσως. Ἀλλ' εἶσαι ἀνὴρ;

NINOS

Ἴσως.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

Ἐχεις τέκνα καὶ τέκνα ὀρφανά;

NINOS

Ὁχι.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

Ὁχι!—Εἶσαι νέος;

NINOS

Ἴσως ναί.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

ὦ, τότε ἔχεις τὸν κόσμον ὅλον! Οὐδὲν ἔδωκες, οὐδέν. Σὲ εἶπεν ἕως σήμερον τὸ στόμα ὀρφανοῦ τετραετοῦς: «Μητέρα, πεινῶ!»;

NINOS κατανυγείς καὶ ἔνθους δίδων τὸ ρεβόλθερ

Λάβε, πτωχὴ, αὐτό. Ἀπὸ αὐτοῦ πωλούμενον θὰ ἀνασύρῃς ἀργύριον, ἔχι θάνατον.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ λαμβάνουσα

Ὁ Θεὸς βλέπει, ἀκούει, εὐλογεῖ.
Ἀφανίζεται.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

NINOS μόνος

Ἀθλιότης, ἀθλιότης, ἀθλιότης... ὦ, πρέπει νὰ ἀποθάνω!

(Ὡς συνελθὼν ἀπὸ ἀλλοφροσύνης καὶ βλέπων τὰς χεῖράς του)

Τὸ ρεβόλθερ; Μὲ ἀφῆρεςαν καὶ αὐτό! Ἀ, ἡ ἀθλία, ἡ προδοτικὴ, ἐκείνη! Ποῦ εἶναι

ἡ κλεῖς τοῦ θανάτου, ἡ κλεῖς τοῦ οἴκου μου; Οὔτε νὰ ἀποθάνω δύναμαι πλέον, οὔτε ν' ἀποθάνω κἄν!

(Μετά τινα σιγὴν συνελθὼν)

Μὲ μένει ὅμως ἡ ἀγχόνη... Ἡ ἀγχόνη! Ἀλλ' εἶναι θάνατος ἀποτρόπαιος! Εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Ἰούδα καὶ τῶν Ἀγγλων. Ἐκτινάσσονται φρικωδῶς οἱ ὀρθάλμοι, πελιδνοῦται τὸ πρόσωπον... ὦ, καὶ νὰ μὲ ἴδῃ αὐρίον ἢ Ἰρις κρεμάμενον οὕτω! —Ἡλίθιος ἐγώ· διατί νὰ μὴ ἔλεγον εἰς τὴν ἐπαίτιδα ν' ἀναλάβῃ τὸ ρεβόλθερ ἀφ' οὗ ἐκκενώσω αὐτὸ κατ' ἐμοῦ; Πῶς ὅμως; Τότε θὰ συναλλάσσανεν αὐτὴν ὡς αὐτουργόν· ἀντὶ ἄρτου, θὰ τῇ ἐδίδα εἰρκτήν. Ἀλλὰ τώρα; Οὔτε ν' ἀποθάνω δύναμαι! ὦ Θεέ μου, ὦ, ὦ, ὦ!

Αὐτὸς εἰς δάκρυα καὶ καταπίπτει βαρὺς καὶ λιπόθυμος, ὡς σήμερον οἱ Ἕλληνες ἐν τῷ θεάτρῳ ἠθοποιεῖ.

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

NINOS κατὰ γῆς ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἡ Ἰρις ὅλη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη.

ΙΡΙΣ

Νίνε, Νίνε!... Νίνε, ἐκέρδησα! Ποῦ εἶσαι, ποῦ εἶσαι; Νίνε!

(Καθ' ἑαυτὴν καὶ προσπαθεῖσα μὴ διῶξεν τὸν ὑπὸ τὰ δένδρα κατακείμενον Νίνον)

Ἰδοὺ στιγμὴ καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ εἶχε χιλίας ἀκοῆς νὰ μὲ ἀκούσῃ... Ἐρχομαι μὲ κέρδος, μὲ προικαεῖκοσιδύο χιλιάδων δραχμῶν καὶ νὰ μὴ μὲ ἀκούῃ! Ἐν τούτοις εἰμαι βεβαία ὅτι ἂν ἠδυνάμην νὰ τοῦ κρατήσω αὐτὰς ἐν σάκκῳ καὶ εἰς τὸ οὖς ὅ' ἀνεπήδα ὡς πληγωθεῖσα ἔλαφος. Ὁχι, ἀπατῶμαι καὶ πάλιν· εἶναι ποιητὴς καὶ οὐδ' αὖτως μαγεύουσιν αὐτὸν τὰ χρήματα· ἀμείβεταί καὶ πλοῦτόν του ἔχει τὰ ἄστρα, λητμονῶν νὰ ἴδῃ κἄν ὅτι καὶ αὐτὰ φέρουσι τοῦ ἀργύρου τὸ χρῶμα!—Ἀ, νομίζω νὰ ᾔνῃαι ἐκεῖ... ἢ τοῦ δένδρου εἶναι ἡ σκιά; ὦ Θεέ μου, Θεέ μου, εἶναι αὐτός· ὁ Νίνος εἶναι! Κοιμάται κατὰ γῆς ἢ γράφει στίχους;

(Γεγωνοῦσα)

Νίνε, Νίνε, ἀδελφέ μου Νίνε, θέλεις λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς; Τοιαύτην ὥραν κεῖσαι

κατὰ γῆς! Κοιμᾶσαι ὅταν ἡ τύχη ἡμῶν
ἀνοίγῃ τὰ βλέφαρά της φωτεινότατα; Ἐ-
γείρου, ἐγείρου! . . . Τίποτε! Ἀλλὰ τοῦτο
εἶναι πλέον μανία, ὅχι ῥέμβη, ὅχι ποίησις!

(Ἀνασύρουσα ἀπὸ τοῦ θυλακίου της δεῖκα ἀρ-
γυρῶν καὶ χρυσῶν νομισμάτων καὶ βάλλουσα αὐτὰ
σφοδρῶς κατὰ τοῦ Νίνου.)

Εἶναι χρυσαῖ ἀκτῖνες τῆς ἡοῦς· ἐξύπνα!

NINOS συνερχόμενος εἰς ἑαυτὸν καὶ ἡρέμα
ἀνεγείρομενος.

Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί μὲ ἐγκατέ-
λιπες! . . .

(Βλέπων περὶ ἑαυτὸν τὰ νομίσματα χωρὶς νὰ
βλέπῃ τὴν Ἰριδα)

Ἐν τούτοις ἄλλοτε ὁ Ζεὺς κατέβη εἰς
τὴν Δανάην ἐν εἵδει χρυσῆς βροχῆς· νῦν
ποία θεότης θὰ ἐπειράτο νὰ καταβῇ οὕτω
πὺρ εἰς τὸν πτωχὸν Νῖνον;

ΙΡΙΣ

Ἡ Ἰρις, Νῖνε, ἡ Ἰρις! Ἐγείρου λοιπόν·
εἶσαι ἀπάνθρωπος! Παρ' ὀλίγον νὰ ῥαγῶ
ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ φωνάς. Θὰ μὲ ἤκουσαν
ὅλοι οἱ γείτονες, ἐκτὸς μόνου σοῦ. Σὲ τὸ
εἶπα λοιπόν; Εἴκοσι δύο χιλιάδες! Εἴκοσι
δύο χιλιάδες! Ἀριθμὸς μακρὸς καὶ γλυκὺς
καὶ προγγύλος, ὡς ἡμέρα ἑαρινὴ καὶ ἑσπέρα
μνηστήρων. Αὔριον γίνονται οἱ ἀρραβωνές
μας. Εἶμαι νὰ τρελλαθῶ! Ἠλπίζεις νὰ
λάβω τοσαύτην προῖκα;

NINOS

Πῶς, μὴ ἐκέρδησες εἰς τὴν ῥολλίναν;

ΙΡΙΣ

Ναί, Νῖνε, ναί. Σὲ τὸ εἶπα δεκάκις ἕως
τώρα. Ἐκέρδησα, Νῖνε, ἐκέρδησα. Εἶμαι νὰ
τρελλαθῶ. Στάσου!

Φεύγει ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

NINOS μόνος

Νομίζω ὅτι διεφύγομεν τὸ μεσονύκτιον·
ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ ἡ αὐγὴ, ἀνατέλλουσα
ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ παραθύρου τῆς Ἰριδος . . .
Εἰς τὸν οὐρανὸν, ἰδὲ, λάμπουσιν εἰσέτι τ'
ἄστρα· βεβαίως δύο τούτων εἶναι οἱ ὀφθαλ-

μοὶ τῆς μητρός μου, ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς
ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας μου.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

NINOS. Εἰσέρχεται ὑπηρέτης κρατῶν δύο λύρας θαυ-
μασίας λεπτότητος, ἑμοῦ δὲ μικρὰν ἐπιστολήν.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ τῷ Νίνῳ

Εἰσθε μουσικοδιδάσκαλος;

NINOS μεδιῶν

Τίς; Εἶμαι ὁ Νῖνος.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐγὼ εἶμαι ὁ Παναγιώτης. — Μ' ἔδωκαν
νὰ σὰς δώσω αὐτάς καὶ αὐτό.

NINOS ἀνοίγων τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀναγινώ-
σκων ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης

«Φίλτατέ μου Νῖνε,

«Οἶμοι τῶν ψευθεντῶν ὀνείρων! . .

«Βαβαὶ τῆς βλακείας μου! Ἐζήτησα
ἀπλῶς λίρας, λησμονήσας ὅτι ἐν τῷ οὐρανῷ
πιθανῶς νὰ ἐλαλεῖτο εἰσέτι ἡ ἀρχαία ἐλ-
ληνική. Εὖρον λοιπὸν ἐν τῷ δωματίῳ μου
δύο λύρας ἀρχαϊκὰς, Νῖνέ μου, οὐχὶ δὲ λί-
ρας στεργίνας ὡς πυχῆθην. Φεῦ, τῆς σα-
τανικῆς εἰρωνείας τῆς Μοίρας!

«Λάβε ὅθεν αὐτάς, φίλτατέ μου σὺ, ὅστις
εἶσαι ποιητής· διότι δι' ἐμὲ τὸν ὅλως ἄ-
μουσον καὶ βωδὸν εἰς στίχους χρησιμώτε-
ρον καὶ προτιμότερον τῆς λύρας μὲ εἶναι
τὸ οὐροδοχεῖόν μου.

«Μένω καὶ διὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὡς ἤμην
καὶ κατὰ τὸ παρελθόν

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θῦμα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης.»

NINOS

Διάβολε· τοῦτο εἶναι ὠραιότατον!

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ. Εἰσέρχεται δεύτερος ὑπηρέτης κρα-
τῶν χαρίεσσαν θήκην καὶ μικρὰν ἐπιστολήν.

Ο Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ τῷ Νίνῳ

Κύριε Νῖνε· αὔριον εἶναι τὸ νέον ἔτος.

Δῶρον τῆς αὐρίου σᾶς στέλλει ὁ Κίμων τὴν θήκην αὐτὴν καὶ τὴν ἐπιστολήν. Οὕτω μὲ εἶπε νὰ σᾶς εἰπῶ.

NINOS ἀνοίγων καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολήν
«Φίλτατέ μου Νίνε,

«Εἰς τὴν αὐλήν μου ἤρεμαῦσιν οἱ θρί-
δακες καὶ τὰ ἴα' οὔτε τις κόσμος ὁλόκλη-
ρος, οὔτε καὶ ἡ νῆσος Θήρα ἀνέδυσεν.
Ἀπατῶνται ἐλπεινῶς ὅσοι πιστεύουσιν ὅτι
ἡ εἰδωλολατρεία ἐξέλιπεν· εἰς τὸν οὐρανὸν
αὐτὸν λαλοῦσιν εἰσέτι τὴν ἐλληνικήν, τὴν
γλῶσσαν τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Ἀνακρέον-
τος. Ἀντί, φίλτατέ μου Νίνε, ἀντὶ κόσμου
ὁλοκλήρου ὃν κῶχήθη καὶ ἤλπισα, τί νο-
μίζεις εὖρον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου; Κό-
σμημα, κόσμον γυναικὸς χρυσοῦν! . . .

«Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μάμμη μου ἔχει τοι-
αῦτα κοσμήματα πολλὰ, ἡ δ' ἐρωμένη σου
Ἴρις οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῶν οὐλῶν βοστρύ-
χων τῆς ἐπειδὴ προσέτι ἐγνώρισα ἄλλοτε
ὁποῖα ὁδύνη εἶναι νὰ χαιρετίσῃ τις τὴν
πρώτην τοῦ ἔτους τὴν ἐρωμένην του μὲ
πλήρη τὴν καρδίαν αἰσθήματος· ἀλλὰ τὰς
χεῖρας πάντῃ κενὰς, διὰ τοῦτο δέχθητι σὺ
τὸ πρὸς ἐμὲ δῶρημα τῆς Μοίρας τοῦτο καὶ
αὐρίον ἰδὲ εὐτολμος καὶ ἵπποτικῶς τὴν
Ἴριδα.

Υ. Γ. Ἐὰν ἐγὼ ἐνεπαίχθην διὰ τῆς σα-
τανικῆς Νύμφης οὕτως, ὁ πτωχὸς ὅμως
Φρειδερίκος βεβαίως θὰ ἐγείνεν ἤδη πλού-
σιος. Μεταβαίνω ἐκεῖ.

Σὺς

KIMON.»

NINOS γελῶν

ὦ, πλούσιος ὅσον τὸ μηδὲν προστιθέ-
μενον εἰς τὸ μηδέν.—Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα
εἶναι ἀληθῶς οὐράνιον!

(Πρὸς τοὺς δύο ὑπηρέτας)

Δότε τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ φιλήματά
μου πρὸς τὸν Κίμωνα καὶ Φρειδερίκον. —
Σεῖς ὅμως λάβετε καὶ παρ' ἐμοῦ κάτι.

(Προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του νομίσματα διὰ
νὰ δώσῃ, ἀλλὰ μάλιστα οὐδ' ὁθελεῖν! Αἰσθάνεται ἐνθυμη-
θεῖς τὰ βιβλίσματα ἐπ' αὐτοῦ νομίσματα τῆς Ἴριδος)

Ἄ, πρὸ ὀλίγου τὸ βαλάντιόν μου ἐχύθη
ὅλον κατὰ γῆς, ἐκεῖ. Λάβετε ἐκάτερος ὅσα
εὕρῃ καὶ ὅ,τι εἶναι τῆς τύχης του.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Α΄.]

(Οἱ ὑπηρέται τρέπονται εἰς συλλογὴν τῶν κατὰ γῆς,
ὁ Νίνος λαβὼν τὴν ἐτέραν τῶν λυρῶν ἔρχεται ὑπὸ
τὸ παράθυρον τῆς Ἴριδος καὶ ᾄδει
πρὸς λύραν ἑνθεος.)

ὦ, εἰς τ' ἄστρα ἐπάνω πλανᾶται
Τῶν θινόντων τὸ πνεῦμα γλυκύ,
Τῆς μητρὸς ἀγρυπνοῦσιν ἐκεῖ
Ὀφθαλμοὶ ἐφ' ἡμᾶς παραστᾶται.

Ὅστις τ' ἄστρα λατρεύει καὶ ἐγείρει
Ἐπ' αὐτὰ συμπαθεῖς ὀφθαλμοὺς,
Οὗτος ἔχει ἐντὸς τοῦ παλμοῦς
Καὶ . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ. Ἐπιφαινομένη εἰς τὸ παράθυρον
καὶ κρατοῦσα σάκκον πλήρη νομισμάτων

Η ΙΡΙΣ τῷ Νίνῳ

Σιωπή! Ὅχι πλέον ἐπικλήσεις, ὅχι ἔρω-
τας πρὸς τὰ ἄστρα! Τὰ ἄστρα ἀφίνουσι
μελωδίαν ὑπερτάτην, ἀλλ' ὅχι τινὰ φωνήν
οὕτως ἐν τῇ γῇ τὸ χρυσίον καὶ τὰ φιλή-
ματα. Ὅχι πλέον ἄσματα, ὅχι. Τὸ γλυ-
κύτερον μέλος, ὁ χαριέστερος ρυθμὸς εἶναι
τὸ χρυσίον μετρούμενον· ἡ περιπαθεστέρα
καὶ μαγευτικώτερα δυωδία εἶναι δύο ἔρω-
τευμένα στόματα ἐνούμενα. Νίνε, εἰς τὸν
σάκκον τοῦτον εἶναι αἱ εἰκοσιδύο χιλιάδες
δραχμῶν, εἰς τὸ στήθος τοῦτο ἡ πτωχὴ
τῆς Ἴριδος καρδιά. Ἐχθρὸς ἀμφοτέρω ἀπὸ
τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀλλ' ὑπὸ ἑνα καὶ μό-
νον ὄρον.

NINOS

Νὰ σὲ ἀγαπῶ δηλαδὴ καὶ νὰ σὲ ἀγαπῶ
αἰωνίως.

ΙΡΙΣ

Ἐπος πτερβέν. Ὁ ὄρος εἶναι ὅτι . . .

NINOS ἀγωνιῶν

Ὅτι . . .

ΙΡΙΣ

Ὅτι αὐρίον καίονται ὅλοι οἱ ἐν τῷ δω-
ματίῳ σου ποιηταὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς συρτα-
ρίοις σου ποιητικὰ τεύχη. Ὅλα καὶ ὅστατα.

NINOS ἰκέτης

Ἄ, Ἴρις! . . .

ΙΡΙΣ

Οἱ ποιηταὶ κατὰ τινα λόγον εἶναι Ὀθωμανοὶ τρέφουσι δηλονότι χαρρέμιον· ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ ἦμαι ἡ κυρία τοῦ οἴκου μου καὶ ὄχι ἡ δεκάτη τῶν περὶ σὲ Μουσῶν· θέλω νὰ ἦμαι ἡ σύντροφος τοῦ Νίνου καὶ ὄχι ἀνδράποδον δεχόμενον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀφιππεύοντα.

ΝΙΝΟΣ ἰκέτης

Ἄ, Ἴρις!... Παραιτοῦμαι ἀπάντων, ἐκτὸς ενός...

ΙΡΙΣ ἀμείλικτος

Οὐδενός!—Πείσου, πείσου. Τὰ ὠραιότερα ἄστροα εἶναι κατὰ πᾶσαν ἔννοιαν τὰ δίστηλα· ἡ μόνη δὲ καλλίφωνος λύρα, ἡ γραφομένη διὰ τοῦ ἰῶτα. Ὑπάρχουσιν ὕπνοι οἵτινες εἶναι ἐξεγέρσεις· οἱ χριστιανοὶ ἐπρέσβευον τοιοῦτον τὸν θάνατον· ζῶν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ ἂν ἀποκοιμηθῇ τις ἐν τῷ τῶν ἰδεῶν κόσμῳ, ἀρνεῖσαι ὅτι ἐξυπνᾷ ἐν τῷ πραγματικῷ καὶ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πλήρης ζωῆς καὶ χαρᾶς;

ΝΙΝΟΣ φρίττων

Ἄ, Ἴρις!.. Τοῦλάχιστον τὸν Βύρωνα...

ΙΡΙΣ

Τίποτε, τίποτε! Δέχεσαι;

ΝΙΝΟΣ ἀπελπισ

Ἔστω! Ὑπὸ ἓνα ὅμως κ' ἐγὼ ὅρον...

ΙΡΙΣ

Ὅρον ἄνευ ποιήσεως καὶ λέγε.

ΝΙΝΟΣ

Πείθομαι νὰ δεχθῶ μόνην σὲ, ὑπολαβὼν ὡς διάχρυσον τόμον περιπαθῶν ποιήσεων· ὁ ὅρος ὅμως εἶναι ὅτι· οὐδεὶς πλὴν ἐμοῦ θέλει φυλλομετρήσῃ τὸν περικαλλῆ τοῦτον τόμον, οὐδεὶς πλὴν ἐμοῦ θέλει ἐναποθέσῃ ἔστω καὶ ῥόδου φύλλον εἰς τὰ φύλλα του...

ΙΡΙΣ

Ἡ πλήρωσις τοῦ ὅρου τούτου ἤρτηται φύσει ἀπὸ τῆς τηρήσεως ἐκείνου ἐν πρώτῃ ἐγὼ καὶ ἐπὶ τούτῳ σοὶ ἐπέβαλα. Δέχομαι.

ΝΙΝΟΣ

Χαῖρε, Ἴρις! Ἐγένετο.

ΙΡΙΣ

Νῖνε, κλῖνον ἤδη τὸ γόνυ ἵνα δώσης τὸν ὄσκον καὶ δεχθῇς τὸ νέον ἀληθοῦς ἀνθρώπου βάπτισμα.

ΝΙΝΟΣ γενουκλιτῶν

Ἴδωμεν. Ἴδου ἐγώ· Ὁμνύω εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός...

ΙΡΙΣ

Ὁχι, ὄχι!—Ὁμολόγει· Ἀποτάσῃ τῷ Μυσσέ;

ΝΙΝΟΣ

Ἀπεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Ἀποτάσῃ τῷ Σχιλλέρῳ;

ΝΙΝΟΣ

Ἀπεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Ἀποτάσῃ τῷ Βύρωνι;

ΝΙΝΟΣ βαρυαλγῆς

ὦ!... Ἀπεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Συντάσῃ τῇ ζωῇ;

ΝΙΝΟΣ

Συνεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Συντάσῃ τῇ Ἰριδι;

ΝΙΝΟΣ

Συνεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Συντάσῃ τῷ Ἐρωτι;

ΝΙΝΟΣ

Συνεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Καὶ πιστεύεις αὐτῷ;

NINOS καὶ IPIΣ

Πιστεύω εἰς Ἐρωτα θεόν, πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

NINOS

Καὶ πάντων τῶν ἀοράτων.

ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ἔκθαμβοι με φωνὴν ἔρρινον καὶ παρατεταμένην

Ἀμήν!...

Ἐνταῦθα τὸ κατάβλημα καταπετάννυται ἢ πίπτει ἡ ἀβλαία, διότι πρὸ αὐτῆς ἴσταται ἄγγελος, ὡς φρονεῖ πρὸς ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ, μετὰ τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη καὶ μειδιῶν.

TELOS

ΒΑΠΤΙΣΙΣ

ΤΗΣ ΗΓΕΜΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

ΟΛΓΑΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐγένετο ἐν τῇ βασιλευούσῃ τοῦ κράτους ἡ βάπτισις τῆς ἡγεμονίδος τῶν Ῥώσων Ὀλγας, ἣν οἱ Βυζαντινοὶ χρονολογοῦντες ὀνομάζουσιν Ἐλγαν. Ἡ Ὀλγα ἦτο σύζυγος μὲν τοῦ Ἰγὸρ, μήτηρ δὲ τοῦ τετάρτου ἡγεμόνος τῶν Ῥώσων Σβιατοσλαύου· καὶ ἀφοῦ ἐπετρέψευσεν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῆς ἀνηλικότητος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ ἠσφάλισε τὴν ἀρχὴν ταύτην διὰ πονηρᾶς ἁμαρτηρίας καὶ δεξιότητος αὐτῆς τυχοῦσης ἀπερᾶσις, προβεβηκυῖα ἤδη τὴν ἡλικίαν, νὰ ἀσπασθῇ τὸ χριστιανικὸν δόγμα. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Ῥωσίας καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἦσαν τότε ἐτι εἰδωλολάτραι· ἀλλ' ὡς δηλοῦται ἐκ μαρτυριῶν βεβαίων ὑπῆρχον ἤδη ἐν Ῥωσίᾳ οὐκ ὀλίγοι οἱ πρεσβεύοντες τὸν χριστιανισμόν. ὑπὸ τούτων δὲ καὶ τῶν ἐπιτελούντων τὰ τῆς νέας πίστεως ἱερέων φωτισθεῖσα καὶ προτραπείσα ἡ Ὀλγα κατέπλευσεν ἐν ἔτει 955 εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα λάβῃ τὸ ἅγιον βάπτισμα. Φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ κυβερνήσις τοῦ Κωνσταντίνου, εἴτε δυσπιστοῦσα πρὸς τὴν πολυπράγμονα ἐκείνην γυναῖκα, εἴτε θέλουσα νὰ ταπεινώσῃ αὐτήν,

δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἀποβιβασθῇ ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ μείνῃ ἱκανὸν χρόνον ἐπὶ τοῦ πλοίου. Τελευταῖον ὅμως ἡ ἡγεμονὶς ἀποβιβασθεῖσα ἔτυχεν εὐπρεποῦς δεξιότητος ἧς ἡ περιγραφή περιεσώθη εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ τοῦ δευτέρου βιβλίου τῆς βασιλείου τάξεως.

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐδέχθη κατὰ πρόωτον τὴν Ὀλγαν τῇ 9 Σεπτεμβρίου 955. Ἡ ἡγεμονὶς, ἡ, καθὼς τὴν ὀνομάζει ἡ βασιλείος τάξις, ἡ ἀρχόντισσα Ῥωσίας, προσῆλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ βασίλεια παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτῆς ἀρχοντισσῶν, τῶν προκριτοτέρων θεράπωνων, τῶν ἀποκρισιαρίων Ῥωσίας ἦτοι τῶν πρέσβειων, καὶ τῶν πραγματευτῶν ἦτοι τῶν Ῥώσων ἐμπόρων ὅσοι κατόικουν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ συνοδία αὕτη εἰσῆχθη ἐν παρατάξει ὑπὸ τοῦ Λογοθέτου, προπορευομένης τῆς ἡγεμονίδος, εἰς τὸ λεγόμενον Χρυσοτρίκλινον. Ἦτο δὲ τὸ Χρυσοτρίκλινον αἶθουσα πολυτελεστάτη ἐν ἣ ἐξήστραπτεν ἀπανταχοῦ ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ ἀργυρὸς· αἱ πύλαι αὐτῆς ἦσαν ἀργυραῖ· καὶ ἐξαίρετως ἐθαυμάζετο τὸ ψηφιδωτὸν αὐτῆς ἐδάφος, τὸ ὁποῖον ἐμιμεῖτο τεχνικώτατα τὰς χροιάς τῶν διαφόρων ἀνθέων καὶ παρίστανε ποικιλώτατόν τινα κήπον. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐκάθηντο ἐπὶ θρόνων χρυσοῦν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ῥωμανὸς, περιεστοιχισμένοι ὑπὸ τῆς αὐλικῆς θεραπείας, ἧς ἀξιοματικοὶ τινες, οἱ καλούμενοι Κανδιδάτοι, ἐκράτουν τὰ σκήπτρα, τὰ πτυχία καὶ τὰ ἄλλα σύμβολα τῆς βασιλείας. Ἐνταῦθα εἰσελθοῦσα ἡ ἀρχόντισσα Ὀλγα ἐνευσεν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν, οἱ δὲ πρέσβεις προσεκύνησαν ἐδαφιαίως· ἡ συνομιλία περιορίσθη εἰς τὰς τυπικὰς ἀμοιβαίας ἐρωτήσεις περὶ υἱείας, ὁδοιπορίας καὶ τῶν τοιούτων, μεθ' ὧς οἱ ξένοι ἀπεχώρησαν ἵνα ἀναπαυθῶσιν εἰς τι τμήμα τῶν βασιλείων, τὸν καλούμενον Λύγουστέα. Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο ἡ παρουσίασις αὐτῶν εἰς τὴν βασιλίσσαν. Ἡ δευτέρα αὕτη παρουσίασις ἐτελέσθη ἐν τῷ τρικλίνῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ὑπῆρχε χώρος ὑψηλότερος τοῦ ἐπιλοίπου ἐδάφους κεκαλυμμένος ὑπὸ πορφυρῶν παραπετασμάτων,